

articles i reportatges

REPORTATGES DE "LA RAMBLA"

Una visita a l'Escorxador general

Treballadors i enraonadors a l'hora: En aquelles naus espaioses...: Tothom menja, tothom beu: Hostes d'honor: Directius i jugadors: Olivella: Cros: Bruguera: Unió d'Empleats, model

Sense cap mena de dubte, un dels focs on es parla més de futbol — i de boxa també, que és el segon dels esports populars i espectaculars per excel·lència, encara que el primer travessa una crisi tan gran que comença a fer llàstima... — és a l'Escorxador general. En dir que es parla molt, no vol pas dir que es descu- ri la tasca. Això de cap de les maneres. La feina és la feina, i les opinions les opinions. Penseu que els barcelonins mengem el nostre, i si el distingit gremi de matarifes no enllestís be i de pressa, algun dia ens quedaríem sense costelles, mitjanes o llongues del coll...

A l'Escorxador general, la dependència, força nombrosa, sap tant el que es fa, que bo i mentre té a la mà el drac i el ganyet, o la dextra, o el caxet, i el molit, el bou o el porc

a donar un caire sinistre als bons matarifes, aquests ho discuteixen tot: fan equips — al·l'el plaer inefable de fer equips! — reformen reglaments, fan directives de club, creen ídols, ensorren prestígit...

Sempre, però, les lluites han estat purament i exclusivament verbals. Mai no hi ha hagut cap fanàtic que s'hagi aprofitat de portar una eina a la mà per imposar el seu parer.

El fort de les discussions, però, no és a les naus, amb tot i que Déu n'hi dol. Els debats més transcendents, les discussions més serenes, els discursos més lluminosos s'han pronunciat a la cantina. La cantina, democràtica, no té un no per a ningú; acull, amorosament, tothom. Dona pa al que té gana i vi al que té set. Bones taules, bones cadires, sota cobert i ben

sareu, són matarifes. Hi ha també proveïdors, tripires, àdhuc el que del personal. En Josep Guixà, home que si molt ha treballat pel futbol sansenc i l'ha defensat a cops de puny damunt les taules — i l'hauria defensat igual a trets pels carrers... — ha fet més, molt més — i en aquest punt tots són a retrallí homenatge de simpatia i admiració — per la unió dels matarifes, fent ja una saca d'anys una sola i poderosa societat de dues que n'hi havia, presidint-la per espai de dotze anys i portant-hi iniciatives generoses que la fan una associació model.

A més d'En Guixà — sansenc fins a la medulla — la Unió Esportiva ha tingut distribuïts estratègicament per les naus homes que l'han servida en cos i ànima — des de la Direc- tiva — com Jaume Guàrdia (avui

bra —; jubilació i invalidesa... i ara — Guixà presideix la secció de So- cors... — estan estudiant la viduitat. De com rutila aquesta Unió de Funcionaris en dona idea aquest fet: Guixà l'ha presidida catorze anys; el senyor Antoni Serramallera, vuit o deu, i ara fa poc han nomenat Miquel Borratxero, 'home jove i intel·ligent, que tots confien que s'hi farà vell!

PARDAL

LA DONA DELS ULLS QUE PARLAVEN

(novella)

ROSA MARIA ARQUIMBAU

col·l' oradora de "La Rambla"

ELS NOUS DEMOCRATES

Tota aquella divertida legió de nous rics que han estat explotats d'una manera quasi abusiva pels fabricants d'acudits grotescs, aportarien un percentatge molt alt en xifres rodones en el cens que caldria confeccionar en aquests moments de tots els nous democrates, de tots els republicans nous de trinxera...

Una gran majoria dels nous democrates, dels democrates del dia 14 d'abril ençà, està formada per nous rics que, com tots sabem — els uns per "pose" els altres per conveniència — feien la sardana, una sardana idiota — sota l'ombra dels arbres monàrquics.

Ara que el gran bisfarut republicà ha deixat les arbrades borbòniques sense fulles, els nous rics d'abans, els nous democrates d'ara, han hagut de suspendre les ballades i amb passa segura, controlada per una "gran" "tipe" s'entafuren com conills al pic de l'istiu dins l'herba tendra republicana que creix a les vores dels saragallins democràtics...

I això és fet de una manera descordada sense embuts amb una naturalitat que esgarrija les persones de sensibilitat una mica afunada.

Els de la "rancia noblesa", els que presenten una xarxa de venes blavisses a través de llur cos, es dediquen al menys a produir un somriure de bon to.

Marxen escamots a tota velocitat com un polastre sense plomes o s'es-corren dissimuladament com anguilles dins l'aigua. Són gent que si hom s'atura a esguardar-los amb atenció i de prop, acaba per compadir-los. Fan més pena que altra cosa. Sempre agloteixen...

Però aquests nous democrates i republicans d'ocasió, de "nuevo puño", per dir-ho d'una manera ben "piquiponiana", aquests nous liberals de ger- rie, mostren una crosta de pintoresc tan divertida i d'un gruit tan aprofitable com aquella altra crosta. I de pintoresc tan divertida i d'un gruit tan aprofitable com aquella altra crosta virolada que abans els envoltava per tal de fer-los aparèixer com uns perfectes nous rics.

— ¡Com el deu haver afectat això de la República, oi, amic Sivella!

— No ho creguis pas, m'ha emocionat una mica, és clar, però ja ho esperem.

— Què dius ara... Però si vostè era un monàrquic entusiasta, si precisament...

— En aquest mien s'ha de despatxar... La sinceritat a d'esser reprimible...

Jo sempre he estat republicà, i dels fermes li ho asseguro... Però vostè no em negarà que abans això d'esser republicà no feia ordinari, no vestia vaina... Així que veig reunir el tercer milió de pessetes, el primer que va fer la Matilde, la meua senyora, sap?, fou posar en el meu despatx un retrat d'un oncle perquè amb el seu posat aristocràtic i senyorial i les seves patilles blanques i estarrujades donés una alta idea genealògica de noblesa a la família Sivella... Però a vostè amb to confidencial no l'haia pas d'enganyar, aquest oncle de les patilles, era un vell federal, un home molt digne i amb un cor com la pianola del meu saló de rebre, un republicà cent per cent... Quina fermesa de conviccions la seva.

Aleshores, assenyalant un quadre de gran tamany que ocupava un plaç de la cambra, digué l'amic (?) Sivella:

Ara, fassí atenció, posis la mà al pit, i diguin... Tenint un oncle així a la família, un federal tan federal de tota la vida, vol que jo deixi de portar sang republicana a les venes?

I ja, atòrat, contemplant el retrat: — Però d'on diuen que he tret aquest pastell... Vostè és un freac... Si aquest

DESPRES DE LA VICTORIA SANTBOIANA

Unes impressions dels nous compions d'Espanya de rugby: Es queixen de l'arbitratge i diuen que el resultat no reflexa amb fidelitat el que fou el partit

El partit jugat a Madrid, al camp de Chamartín, entre els campions de Catalunya i de Castella, per disputar-se el títol de campió de la Península Ibèrica, com ja sabran tots els aficionats al rugby, va ésser favorable a la Santboiana, que va marcar dotze punts, mentre el Madrid F. C. en va aconseguir sis.

Poca és la diferència obtinguda i gran la sorpresa que ha causat a tots els aficionats de Catalunya, que teníem posades les esperances en els jugadors santboians que ens farien quedar molt per sobre del campió madrileny.

Era tant la nostra confiança en una clara victòria, que les primeres notícies sobre el resultat ens hagueren entretit si no haguessin estat una claríssima mostra de l'increment que pren el rugby a la capital d'Espanya. Per saber i poder assabentar els nostres lectors amb més detalls, disabte varem agafar unes quantes quèntilles quan ens preparàvem per anar a rebre els campions.

Uns quants minuts abans d'arribar el tren estàvem al baixador del carrer de Claris junt amb una representació de l'Ajuntament de Sant Boi, que havia vingut a rebre els jugadors que poc després havien d'ésser aclamats i victorejats per llurs conciutadans, amb el

aprofitat per Bouse per marcar; després ens ha anulat tres assaigs que havíem obtingut sense cap mena de dubtes.

Tothom vol parlar amb Bisbal, i aquest ens recomana a Massoni, que a la nostra pregunta de: «Què l'han semblat els jugadors del Madrid?», ens contesta:

«Són uns xicots molt valents, però els manca un xic més de coneixement i col·locació per formar un equip de gran valia. El mig de melée ha obert poc els tres-quarts; no obstant, aquesta línia ha estat la millor del seu equip, després de Davies, que hem hagut de reconèixer que és el millor arrier peninsular. Han jugat a la defensiva sense preocupar-se massa de l'ofensiva. Placant, són molt durs i es fixen poc si un ja ha passat la pilota.

— Quin resultat esperàveu?

«No et diré punts exactes, puix que no tenim tantes pretensions de fer profecies, però sí puc dir-te que amb unanimitat creiem guanyar per una diferència de vint punts. Si no ho hem aconseguit no ha estat per culpa nostra.

Tenim el perill de quedar-nos sense poder parlar amb el Sr. Amat, delegat del Sant Boi, que ha acompanyat els

— El Sr. Amat, que «ens veu a ve- nir», sense esperar cap pregunta en- diu:

«Diguen que els nostres jugadors han jugat amb molt d'entusiasme i co- ratge per obtenir un resultat que de- mostres la superioritat del rugby ca- talà, però elements que no han estat els jugadors contraris ens ho han impedit. No puc dir-vos qui ha estat el millor ni qui el pitjor, ja que tots han com- plert tal com els pertoca.

— Parlem-nos del públic — hi hem demanat.

«Magnífic. El partit ha estat pre- sencià per gran nombre d'espectadors. Potser més del que era d'esperar per una manifestació d'esport novell, que encara no ha tingut temps d'arrelar en l'afició madrilenya, preocupada massa pel futbol. Però a jutjar per com el públic s'apassiona en el joc, no és aventurar pronosticar que d'aquí pocs anys els camps prendran en els par- tits de rugby aspectes imponents. A més, varem poder veure com el pú- blic entén les jugades i té coneixement de les regles del rugby.

No volem retindre més els jugadors, que anem per arribar a Sant Boi, on, segons antecedents, se'ls prepara una entusiàstica rebuda, i creiem que nosal- tres ja n'hem tret prou per reduir el

El "quinze" de la U. E. Santboiana, campió de Catalunya i d'Espanya 1931.

En Cros a punt de fer una víctima. Les seves rematades segueixen essent mortals. En la foto poden veure's — complicats en el "crim" — Mejías, Olivella, Bruguera...

a punt de "caramelo", sap discutir un "orsai" o fer un panegíric de l'opercut. El matarife, tot treballant, ha d'enraonar. És forçós. La feina s'ho porta. L'enraonar distreu, no de la feina, sinó de la classe de fei- na. L'home que dona el passaport a tanta innocentia, és forçós que es busqui distracció, si no potser en trobar-se davant d'una ovel·la tendra i gemada, posant-se per cas, i tremo- laria el pols i la fària patir massa...

Els matarifes, tan units, tan ager- manats — ho proclama la seva "Unió de Empleados del Matadero", de la qual ja parlarem — per les seves funcions socials i de socors, estan força dividits per llurs idees esportives. Barcelonistes, enropeistes i sans- encs — hi ha, també, algun que altre espanyolista, badaloní o jupiteri... — són els que dominen. I entre uns i altres hi ha hagut lluites aferris- sades. Allí, en aquelles naus espaioses, clares i assoladades, entre mig dels pobres bens sacrificats — man- sos, tristos, amb un mirar que trenca el cor —, entre mig dels esferics- cos avalots dels porcs, mentre la sang regala per les canals i els davantals se'n omplen i a les carnes n'hi cauven unes gotes, que ajuden

guardada a l'hivern, sota una parra a l'estiu... A les naus es treballa de pressa, amb geni, amb mà ferma i segura. A la cantina ningú no té tard. Tothom s'hi troba bé. I menja tothom, fins els que no tenen gana. I ben tothom, àdhuc els que no tenen set... Sabeu per què? Perquè enlloc més de Barcelona es menja un bacallà a la llauna com el d'allà, ni un llimolló amb mongetes igual, ni una tripa tan ben feta, ni unes turtines tan exquisides. De la cantina de l'Escorxador en sap donar raó tothom, els de la casa i molts de fora. Samitier, Sancho, Piera, Walter hi han anat molt sovint. Pere Balenyà, l'empresari de les places de braus, i o deixa de portar-hi els "diestros" més anomenats que con- tracta. I tothom en surt content, animat, satisfet. Àdhuc, els que hi han discutit d'esport entre forquillada i forquillada o trago i trago.

Al davant, al costat o al darrere — segons les circumstàncies... — d'a- quests entusiastes, sempre hi ha hagut qüestions. De partit. I és que a l'Escorxador hi treballen jugadors i ex-jugadors, directius i ex-directius, federatius i ex-federatius de diferents clubs. No tots, com supo-

difunt), Giró, Cuyàs i Balenyà. L'Europa també hi ha tingut directius. Recordem els germans Peláez (Joan i Ventura), Jover, Jaume Olivella, Guàrdia (Josep) i de la Muela. Aquest, però, mestre escendrag, s'ha deixat d'esport i ningú no el treu de les seves decoracions...

Allà on hi ha directius no hi man- quen jugadors. L'"anònima" — que deia aquell directiu tan salau de l'Europa — s'ho porta. L'Escorxador no podia ésser l'excepció. No ha d'estranyar-nos, doncs, que a la nau del molit hi hagin vist Leandre Solà, i a la del bou, Cros, Olivella, Mejías, Bruguera... A la del porc, fent compres, Miquel Casanoves, el porter badaloní, i Oller i Toni- joan...

Creiem que fa bonic de veure aquests minyons que hom recorda amb samarreta i pantaló curt i sabates amb tacs fent driblings — all' aquells driblings del "Juanito" Olivella que eren la desesperació dels socis de l'Europa, però que varen fer internacional l'Alcázar — o donant capcinades — les inoblidables capcinades del Cros! — o fent plon- geons — malaguanyat Bruguera! — posant una cara una mica feréstega — el pes de tantes morts! — anar tombant bous i més bous. Tots ells regalen sang. Els en veieu per la cara, pels braços, per les mans, a la brusa, a les calces i a les esparde- nyes — que han estat blanques —. Llestos, ràpids, enèrgics, decidits — amb una decisió — all' — que mai no han tingut per xutar... — són matarifes de "primera", amb bon sou, "oca"... i les tardes lliures per ram- blejar, debilitat que tenen, aïl, els barcelonins que disposen d'una hora lliure.

Tots els matarifes, siguin de la nau que siguin, tinguin les "idees" esportives que tinguin, formen com un sol home als rengles de la "Unió de Empleados del Matadero". I en aquesta és que ni es fa esport ni altra política que ja de vetllar pels interessos morals i materials de tots. Cinc-cents associats: quota, dues pessetes mensuals; un duro de sub- sídi quan s'està malalt — el matarife, funcionari municipal, té la paga inte-

Un grup d'esportius que fan feina a l'Escorxador. Entre altres, Olivella, Bruguera, Solà, Guixà, Cros, Mejías, Franci, Peláez...

jugadors, si continuem parlant amb els jugadors, i per això ens acomiadem d'ells, amb molta alegria per part d'altres companys de premsa que vol- len saber detalls directament dels cam- pions.

partit i l'actuació dels jugadors tant madrilenys com catalans, i per això ens acomiadem amb una forta abraça- da de tots els nous campions. AMEN

ESPORT I CIUTADANIA

Cinc atletes catalans aniran de Barcelona a Osca, a peu, amb l'única finalitat de posar damunt les tombes de Galán i García Hernández unes flors d'homenatge dels esportius catalans

Cinc esportius afiliats a la Fede- ració Catalana d'Atletisme — Leonci Ferrer, Rafael Agaccio, Nestor Sou- teryant, Enric Tortosa i Josep Vi- lar —, es proposen de dur a terme una gesta digna de tots els elogis. Una gesta en la qual l'esport va — com mai — agermanat a la ciu- tadania.

Aquests cinc esportius, aquests cinc ciutadans, aniran a Osca a di- positar unes flors damunt les tom- bes de Galán i García Hernández, els màrtirs de la República. I per tal que aquesta gesta de ciutadania tingui tot el caire esportiu que cal, els nostres amics faran el viatge a Osca a peu, amb els flors per als he- rois, els cinc esportius catalans se- n'enduen un missatge de salutació dels republicans catalans als d'Ara- gó. I no compten, per a dur-lo a terme, amb altra cosa que llur en- tusiasme i l'ajut material voluntari que vulguin proporcionar-los els centres esportius i republicans de Catalunya. La idea, magnífica, altam- ent lloable, mereix que aquests cinc ciutadans esportius o esportius ciutadans, no siguin abandonats en llur empresa.

La sortida tindrà efecte el dia 13 de juny. Hom calcula arribar a Osca (280 quilòmetres), el dia 21. El viatge serà realitzat en sis etapes, segons aquesta relació:

Dia 13. — Sortida de Barcelona (Plaça de la República), a les 22.30. Arribada a Igualada (aproximada- ment), a les 12.40 del dia 14.

Dia 15. — Sortida d'Igualada a les 8. Arribada aproximada a Tàrrega, a les 5.40 del dia 16.

Dia 17. — Sortida de Tàrrega a les 8. Arribada aproximada a Lleida a les 5.20 del dia 18.

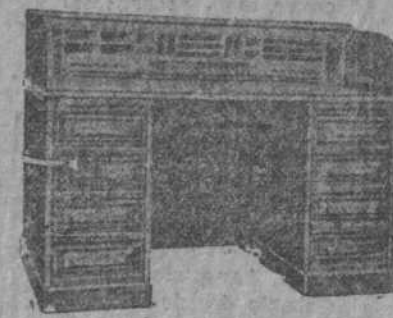
Dia 18. — Sortida de Lleida a les 8. Arribada aproximada a Mon- cò, a les 5.55 del dia 19.

Dia 20. — Sortida de Moncò a les 9 i arribada aproximada a Las- cellas, a les 4.25 del dia 21.

Dia 21. — Sortida de Lascellas a les 6 i arribada a Osca a les 12.30.

Com a esportius, com a ciutadans i com a republicans, desitgem als cinc atletes catalans un bon viatge. I per endavant els trametem la nos- tra cordial enhorabona per la idea felicíssima i digna que van a posar en pràctica.

MOBLES ALTABA

La casa que ven a més bon preu

Tallers, 29, 31 i 72. T. 17445

Magatzem: Corts, 522

HUMOR

Discursos al bo del son

La tragèdia actual del Municipi barceloní, no pot pas posar-se en dubte, la constitueixen els discursos del senyor Giral.

Venim que les sessions municipals s'escolen dins una gran normalitat, i amb una cordialitat admirable. Quan es troba de fer pagar els rics, el senyor Bausili i el senyor Pellicer, complexen amb els seus compromisos, amb una gran discreció, i si es tracta dels rics de Sarrià aduec s'alcen el senyor Amat. Després d'això, els radicals: de vegades defensen un punt de vista, de vegades en defensen un altre, de vegades no se sap cap més de misteri, però a fi de comptar, després d'haver parlat encara el senyor Solà Canizares i el senyor Vellilla, representants cadascun d'ells, respectivament, de la dreta liberal republicana, i del partit federal de tota la vida, el ciutadà Lluhi hi diu la seva en nom de la majoria, i tot se soluciona com si res.

L'ordre del dia va endavant, i tots els presents, ciutadans consellers, ciutadans periodistes, ciutadans funcionaris i ciutadans espectadors esguarden amb una certa satisfacció el rellotge refiat de poder anar a sopar a les nou, quan de sobte esclata la bomba.

La bomba esclata quan el senyor Giral diu: «Demano la paraula».

Demano la paraula el senyor Giral, equivalent a demanar-se del sopar a casa. Equival a renunciar a tots els programes nocturns, familiars o extrafamiliars que els ciutadans que es troben a la sessió poguessin haver conformat. Si el que fa esclatar aquesta bomba fos un altre que no fos el senyor Giral diríem que els propietaris dels restaurants el subvencionaven. Quan el senyor Giral diu: «Demano la paraula», aquestes tres mots representen un gir d'un graó de centes pessetes, perquè vol dir que tot hom haurà d'anar a parlar al restaurant o al bar o a la taverna o fer-se servir el sopar a les onze o a les dotze de la nit.

I és que quan el senyor Giral es posa a parlar, no és pas cosa de cinc ni de deu minuts. Són discursos "interius" i pronunciats "sense que hi manqui ni un punt ni una coma. Són tan entesos, tan complets, que en el curs del seu desenvolupament fins fa efecte que el senyor Giral perd el fil, es distreu, i aduec hi ofegues coses que no pensava dir-les.

Nosaltres, que admirem el senyor Giral com a conspirador del temps de la Dictadura, no hem tingut el gust de tractar-lo personalment fins ara. Però si no l'havíem tractat en cap reunió secreta de conspiradors, hauríem conegut de vista durant temps i temps, a diversos cafès de Barcelona. El senyor Giral té les seves penyes d'amics: Nosaltres tenim les nostres. I sempre que veiem el senyor Giral, el trobem adormit. Tots els sofàs de tots els bons cafès de Barcelona saben de les buccines interminables del senyor Giral. És una gran virtut aquesta de saber-se quedar adormit a tot arreu. Li ho envegem.

Bé. Quan el senyor Giral s'alça a parlar al Consistori, fa efecte com si acabés d'arribar d'un són que el tingues profundament abstrès. Els primers deu minuts dels seus discursos fan efecte com si el senyor Giral encara no estés desvetllat del tot. Passats aquests deu minuts, més aviat llargs que curts, el senyor Giral s'adona que està parlant davant del Consistori, i aleshores comença a dir coses encadenades a preparar l'inici del desenvolupament del tema que ha de cloure en una moció o en una proposició. Tot plegat és feina llarga de totes maneres. Estic cert que aquesta llargada dels seus discursos és contra la voluntat del propi senyor Giral. Per això jo pregaré al seu company d'escó, el senyor Ullé, que mentre el senyor Giral va parlant i parlant,

Catalunya, per la llibertat

A la vigília d'hores històriques

Ara com mai, realitzada sense tragèdies la revolució del carrer, cal pensar en la revolució en la política i en l'esperit.

S'acosten, per a aquesta Catalunya nostra i per a aquesta Espanya que volem germana i cordial, hores històriques. L'opinió pública, el poble de Catalunya ha de votar, d'ací a molt poc, l'Estatut que vulgui donar-se, la Llei interior per la qual vulgui regir-se, la Sobirania civil amb la qual vulgui marxar endavant. Després, aquest Estatut que faran les Corporacions i que el poble votarà, haurà d'ésser presentat a l'Assemblea Constituent de la República.

Ací el perill més greu, la responsabilitat més delicada: la vida de Catalunya estarà pendent dels homes que Catalunya porti a l'Assemblea Constituent.

No poden ésser qualsevol. No poden ésser un diputat més. No poden ésser un cacic més. No poden ésser un arrivista més. No poden ésser un ambiciós més. Han d'ésser homes capacitats. Han d'ésser, sobretot, homes republicans, homes catalans, homes liberals. Homes que hagin aportat el seu esforç i la seva emoció a la República. Homes incapaços de prometre un pont en els mitjans i capaços de donar la seva vida per la llibertat.

Alerta, poble de Catalunya!

Dels noms que tris, dels homes que votis, de l'austeritat que exigeixis en els comitès, depèn la història del nostre poble i de la nostra democràcia.

Un alt sentit d'austeritat, una noble exigència de capacitat liberal ha d'ésser, diumenge vinent, dia 24, la papereta que vagi a les urnes que han de formar la Diputació de la Generalitat de Catalunya que ha de confeccionar l'Estatut i que ha de començar a escriure les pàgines d'una història nova.

FORTUNY, S. A.

EPICERIE FRANÇAISE

HOSPITAL, 32

Sucursal: Salmerón, 133

Mantega de TORELAVEGA,

formatges GERVAIS, PETIT-

SUÏSSES, receptió diària. Brou

OXO en cubets, garantit a base

de carn de bou, producte LIEBIG

En vigília de boda serviu-vos a

PERRUQUERIA PORTABELLA

Rambla del Centre, 35

COL·LABORACIÓ

L'Estatut de Catalunya

(per F. Maspons i Anglasesell)

Una Constitució fixa les normes amb les quals s'ha de governar un poble.

Un pacte federal fixa les normes segons les quals un poble ha de mantenir la seva relació amb un altre.

Constitució i pacte federal, per tant, són dues coses diferents, i aduec independents l'una de l'altra.

Hi ha moltes pobles que tenen Constitució i no han fet cap pacte federal. Tots els Estats no-federals es troben en aquest cas.

Hi ha també pobles que viuen emparats per un pacte federal i no tenen Constitució pròpia. En aquest cas es troba, per exemple, el poble rubí, que viu en el territori del sud dels Cárpat, al centre d'Europa. Està unit a Txecoslovàquia per un pacte que té la seva expressió externa en els articles 2 a 9 de la Constitució d'aquesta República, i es regeix per ella, quant a aquests mateixos articles, no excepcions.

Essencialment, doncs, Constitució i pacte federal són dues coses diferents, i a més, la Constitució ha d'ésser primer que el pacte per la raó evident que per a pactar i per a unir-se a un altre abans és necessari existir.

En tant és aquest l'ordre natural de les coses, que fins en els casos en què pràcticament es descabellen al revés, i un pacte dona personalitat jurídica o pública a un poble, i més tard aquest vota la seva Constitució, virtualment succeïx el contrari: primer existeix el poble, i després disscuteix i accepta el pacte.

Així, per exemple, la Constitució d'Irlanda en l'ordre de temps, es posterior al naixement d'Irlanda com a Estat lliure. Com Estat va néixer el 6 de desembre de 1921, dia en què va ésser signat el Tractat de Londres entre els capítols irlandesos i el Govern anglès, i la seva Constitució és del 25 d'octubre de 1922, dia en què la va votar el Dail Eireann constituent d'Irlanda.

No obstant Irlanda té una personalitat abans del Tractat de Londres, que és el seu pacte de relació amb Anglaterra, i la prova és que el Govern anglès hi va tractar; va cridar a convenir els caps de la lluita irlandesa, perquè els considerava, i eren en realitat, representants d'Irlanda.

En el cas ja al·ludit dels rubins va succeir el mateix: un dels que intervingueren en la redacció dels documents, Masaryk, l'actual president de la República de Txecoslovàquia,

en dona testimoni en les seves Memòries.

No obstant, tot i aquesta diferència i prioritat, la Constitució d'un poble que vol viure unit federalment a un altre no és desligable del pacte federal. No pot ésser-ho, perquè un pacte d'aquesta mena, com tots els pactes de qualsevol naturalesa que siguin obliga els que l'han convingut; representa, més o menys intensament, una minva en la seva llibertat, i aquesta limitació ha de repercutir en la seva Constitució.

Un país, doncs, que s'uneix federalment a un altre, si ja té la seva Constitució promulgada, pot veure's forçat a sacrificar-la en el pacte, i si encara no l'ha promulgada, la hi ha d'encarcar.

Aquest segon és el cas de Catalunya.

Donada, per tant, la situació actual, Catalunya pot seguir dos procediments diferents: l'un consisteix en redactar la seva Constitució pensant ja per endavant en què l'ha de coordinar amb el pacte d'unió amb la República espanyola; i l'altre, en encabir pacte i Constitució dins un sol document.

Segons el decret relatiu a l'organització de la Generalitat promulgat fa pocs dies, aquesta segona manera és l'escollida. El decret diu que serà votat pels ajuntaments un document únic, que pel mateix que ha de tenir aquest doble caràcter constitucional i federal, no és anomenat ni Constitució, ni pacte, sinó Estatut, un nom que es pot enllobar, i realment els enllobarà tots dos.

A Europa hi ha exemples dels dos procediments, i encara d'un procediment tercer, que és el més general.

Un exemple del procediment primer és el ja al·ludit d'Irlanda; a més del Tractat de Londres, va redactar i promulgar la seva Constitució. Un altre és el de la Ciutat del Vaticà.

A aquest Estat hi està en vigència, primerament el Tractat del Laterà, que és el seu pacte de relació, encara que no d'unió federal, amb Itàlia, i segonament, una carta Constitucional promulgada pel seu sobirà, Pius XI, amb posterioritat.

Es exemple del procediment segon el cas d'Irlanda, estat que viu dins Dinamarca.

La Constitució de Dinamarca no parla d'Irlanda. En canvi una representació irlandesa va convenir amb la de Dinamarca l'anomenada Llei d'U-

nió, en la qual són fixades quines facultats té cada país i quines parts de la Constitució danesa regiran a Irlanda, i aquesta llei, similar al projectat Estatut de Catalunya, ve a ésser la Constitució d'Irlanda.

Els casos del tercer procediment són els més nombrosos per haver-lo emprat els tres Estats federals d'Àlemània, Àustria i Suïssa.

La Constitució de l'Estat federal fixa els límits dins els quals han d'ésser redactades les dels països units dins la federació, i cada un d'aquests es regeix per una Constitució pròpia redactada després amb tota llibertat dins aquests límits.

Totes tres solucions tenen, com qualsevol obra humana, els seus avantatges i els seus inconvenients.

L'acceptat per a Catalunya en el Decret de la Generalitat té un inconvenient greu, i és que com que l'Estatut ha d'ésser aprovat per les Corts Constituents espanyoles, per contenir el pacte d'unió, Catalunya no el podrà modificar mai per ella sola.

Catalunya, en conseqüència, podrà la facultat primordial de modificar el que en realitat és la seva Constitució, sense la intervenció i consentiment de les Corts espanyoles.

Aquest inconvenient, que no cal ponderar, és pot, però, salvar amb facilitat: adjuntant, per exemple, a l'Estatut un article que digui, que Catalunya podrà modificar per ella sola els que es refereixen exclusivament a funcions o serveis d'ordre interior català, o altre semblant.

En canvi, té l'immensa avantatge de fugir del sistema de les lleis generals a tot Espanya que tant perjudicia la ocasionada durant el regnat de la Casa de Borbó, imposant a tots els territoris espanyols lleis que per haver de venir a mida a tots ells, no eren a la de cap.

Si la Constitució espanyola fixa unes facultats i organització federal uniformes, i generals a tots els territoris, com fan la de Suïssa, Àlemània i Àustria, per amplex que siguin les seves normes, seran esquilades per a uns i sobrees per a altres; de més a més, la personalitat pública catalana quedarà equiparada a la d'altres territoris que la tindran més per obra de la llei que de la naturalesa, i amb l'Estatut projectat aquests esculls se salven.

F. MASPONS I ANGLASELL

Carta de Madrid

Catalunya a Madrid

La visita de Amadeu Hurtado: El republicanisme sospitós: Contra l'Estat monàrquic: El perill per Catalunya i Espanya

La visita del senyor Amadeu Hurtado, del gabinet de la Generalitat, al president del Consell, després, naturalment una gran curiositat en els centres polítics de Madrid. Hores després s'annunciava oficialment el decret amb les normes per les quals s'ha de fer la visita catalana mentre no s'aprova l'Estatut de Catalunya. Per tal com són els mateixos diputats catalans els que han de preparar la ponència i el poble ha de ratificar-la amb el seu plebiscit, no sembla que pugui existir problema pel que es refereix a les aspiracions de Catalunya en relació amb l'Estat central.

Es indubtable que la qüestió catalana apassiona els comentaristes de Madrid. Però, també en cal fer constar, per atendre-hi concretament, que la veritat, que només els ememics encoberts de la República alimenten els recels que no senten, ni poden sentir les esquerres autèntiques. La República és un comú denominador de llibertats i tot el que no sigui consagrar la llibertat individual i col·lectiva dintre de l'estructura del nou Estat, és una negació de les finalitats essencials de la República. Catalunya ha de viure com ella v. l'güi, d'acord als seus anhels i la seva voluntat omnívola, perquè el règim que s'ha establert el dia 14 d'abril en el nostre país ha d'ésser prou flexible per tal que hi capguen els matisos més diversos.

No hi ha perquè negar l'existència, dintre l'opinió republicana actual, d'un criteri reaccionari, dretista, recelós que ha heretat de l'antic règim reserves i escrúpols tradicionals. Aquests punts de vista, si aquest sostenen: aquells que trobant-se iden-

tificats amb els interessos de la Monarquia, però veient-la impopular i desprestigiada, acabaren per engrosir els rengles de la Re. blica naturalment. El republicanisme posat que té per de la revolució, encara que la revolució no sorgeixi per moviments de violència sinó per pacífica obra legislativa, és el que empery i atia el Govern central Catalunya i el que vol indisposar-la amb la resta d'Espanya. Fent bandera d'un unitarisme que fou l'element dissociador més formidable de l'antic règim, i la tornada de què es valgué la dictadura per realitzar la seva obra de destrucció i d'odi, aquests falsos republicans conspiren contra la llibertat catalana. Però cal fer constar que la resta del republicanisme, és a dir, el republicanisme dinàmic de les noves generacions que és el que està cridat a dirigir els destins d'Espanya, compren els afans de Catalunya per abandonar els lligams d'un Estat feudal i viure d'acord amb la seva força i amb la seva missió històrica.

He parlat aquests dies amb personalitats republicanes que em confirmen aquesta impressió. Ni els catalans ni els madrilenys oblidem que la qüestió no radica en substituir un règim per un altre, sinó en transformar un Estat per un altre. Per això, el que importa a Catalunya i a Galícia, a Bascònia i a Castella, és portar a l'Assemblea que ha de constituir la República homes disposats a evitar que sota la forma democràtica d'un règim nou visquin els mateixos interessos i les mateixes forces que feren la política nefasta de la Monarquia. És un nou Estat el que va a néixer. I si aquest Estat confirma les esperances de

l'obra revolucionària, no pot produir en el problema de Catalunya, ni en el de la terra, ni en el de la indústria, ni en el de la Banca, ni en el del treball, com procedia el vell Estat borbònic. A això s'hi oposa el nou republicanisme amb tota l'energia de què és capaç el poble que expulsà els Borbons i necessita encara expulsar l'herència dels Borbons incrustada desvergonyidament en la República naixent.

Jo estic cert que si a les Corts Constituents hi va la veritable representació de l'Espanya republicana, de la que vol sincerament transformar la vida espanyola, d'allà en sortirà un Estat federal tan flexible com pugui ésser-ho el més comprensiu dels que exercien la política federada. Només els republicans sense programa i els monàrquics emboscats podran defensar a l'Assemblea una forma unitària de l'Estat espanyol, que seria el perill més gran de restauració monàrquica i una decepció vergonyosa per als homes que han preparat la revolució. Contra aquest republicanisme de dretes que encara esgrimeix el santó del caos per a oposar-se a la formació d'un nou Estat modern i avançat, cal combatre sense treva ni descans.

Catalunya, com la resta d'Espanya, ha d'evitar també les interferències del monarquisme claudes. Només així podrà la seva llibertat i contribuir a forjar la llibertat política i econòmica de l'home espanyol.

Tal és el gràfic de la situació política respecte a Catalunya.

JOSE DIAZ FERNANDEZ
Madrid, maig.

Invitació al vals

El fervor apostòlic de les dames dels coperos s'ha manifestat aquests dies amb l'organització d'una creuada pels pisos de les barriades obreres. No es tractava d'una roudonée vulgar, d'aquelles en les quals les pietoses dames es dediquen simplement a ficar-se en la vida privada de la pobra gent i, com a final de festa, els encomanen a Déu i els regalen uns escapularis i uns mitjons; no: aquesta vegada, les senyores del copero han deixat una mica de banda el problema de l'altra vida i s'han dedicat especialment a coses purament terrenals. Aprofitant l'absència dels homes — les víes s'han fet en les hores de treball —, les dames han fixat fervorosament el nas en les cases obreres i han fet una discurs d'aquest to a les pobres dones que s'han trobat davant:

«Això de la República serà la perdició del país. Vindrà una onada de misèria. Les fàbriques hauran de tancar i els vostres homes es quedaran sense feina. De revolució, tanta com vulgueu, però de pessetes, poques. En canvi, si sigueu aquests papers, serà possible que torni el rei, i amb ell la pau, la tranquil·litat i la prosperitat. I perquè veieu que això de la prosperitat no és una fal·làcia, aquí us deixo deu pessetes...» I hi ha hagut cap republicà que us en deixés cap, de pesseta?

Aquestes víes i aquests discursos han estat repetits en les barriades obreres, en els grups de barriades, fins entre les colles de gitano, Hom no ha planyut els diners ni les paraules per a enbarnar les pobres dones, i no seria estrany que les gatamelles dels coperos es despengessin d'aquí a uns quants dies amb un manifest signat (i) per les famílies obreres del país en el qual es reclama altra volta la presència d'Alfons XIII en el tron d'Espanya.

Sabem que les pietoses dames han estat esbrancades en algun lloc i fins copiosament remullades amb molta galleda d'aigua. No obstant, això no ha estat suficient per a refrigerar llur ardor monàrquic. I la propaganda cordada vergonyosa continua per totes les escales on traspuja la misèria.

No sabem quines mesures prendran les autoritats republicanes per evitar que continuï la campanya empenya per les arcoboles de la Monarquia, però potser no estaria de més que el poble, per la seva banda, quan descobrix una d'aquestes comissions religioses-criminals, agafi amb tots els respectes les senyores que les componen, i amb tota mena de cura les dispositi graciosament dintre del primer sofareig que els vingui a mà.

Un front únic

Mentre les senyores van a fer feines monàrquiques per les cases, els senyors

van als clubs, als bars i als cabarets i dediquen tot l'esperit de què són capaços, que és molt poc, a malparlar de la República i a fer córrer rumors i històries fantàstiques. La qüestió és fer tan densa com es pugui l'atmosfera de pànic i de confusió.

Hi ha un ex-marquès que explica, per exemple, que En Francesc Macià va rebre un senyor castellà, arribat de Burgos, i com sigui que aquest es negués a parlar en català, el president de la Generalitat va donar-li dues bufetes. Històries d'aquesta mena fan molt d'efecte entre les puelles, que és l'auditori més adictat amb què compta actualment l'aristocràcia destronada. I com que les puelles d'aquests senyors cultiven una relació molt extensa i intensa, les històries de vagues, d'arabells, d'incendis, d'incendis, circulen... Surten d'una alcorca a tant per hora i van a parar al menjador honestíssim d'una casa de l'Eixample, on hi ha una senyora que vessa tres llàgrimes sobre la trista sort de les infànties.

Guardia cívica

Davant d'aquest estat de coses, no som pas partidaris d'una reacció molt dramàtica. No. Aquestes senyores i aquests senyors no tenen pas cal·ligrafia per ésser conxorxats en heròics de cinquena classe. No cal pas treure el Sant Crist gros per pagar un terme a una bullana de lacis. Una guardia cívica modesta, i fins si voleu una punta humorística, és suficient per passar a la muda, en quaranta-vuit hores, aquests revolucionaris de pell de conill.

De la guardia cívica que proposem no en pot formar-part tot hom. No calen armes, ni bastons tan sols. Unes quantes punyades de peu ben administrades són tot l'honor expressiu que mereixen aquests locals sense anar. Altrament, ella no tenen altra aspiració política que arribar, un dia, a poder llevar les sabates del secretari d'Alfons XIII.

JOSE MARIA PLANES

«Le sería a Vd. agradable poder tomar un purgante de aceite de Ricino, si éste tuviera el gusto de un buen jarabe de naranja?»

Pues éste es el aceite de Ricino GOLOSO, que amasado con un lindo vasito de cristal se vende en todas las farmacias.

PLUS-ULTRA
LA Lliga INTERMINABLE
per portar cinclat goma de recambi

Al servei de la República
Per higiene pública

Ens plau de transcriure el següent anunci, publicat en el "Butlletí Oficial de la Província de Barcelona" amb data 11 d'aquest mes:

"Complimentant l'acord del Consistori d'aquest Ajuntament que a continuació es transcriu, es fa públic, als efectes de la informació en la dita sessió acordada, que el Consistori del dia 24 d'abril darrer aprovà una proposició del tenor que segueix:

1. Que es declari urgent.
2. Que s'obri una informació pública durant vuit dies, a comptar des del dia de la publicació a la "Gaceta municipal" o "Butlletí Oficial de la Província, per a exigir les responsabilitats a aquells funcionaris municipals que, malgrat el seu caràcter de servidors de la ciutat, hagin actuat d'instruments d'opressió al servei dels poders il·legals i despotics.
3. Que aquesta acció es limiti estrictament als que d'una manera ostensible i indubtable hagin caigut en el dit delict de lesa ciutadania i no aquells que hagin actuat com a simpatitzants o adherits als partits o tendències més o menys recusables.
4. Que limitant-se al cas concret a què es refereix aquesta proposició i sense prejutar ni envair les funcions que puguin correspondre a altres poders, l'única pena aplicable als qui hagin incorregut en l'esmentada falta, sigui la separació del cos de funcionaris.
5. Que els deu tinentes d'alcalde, presidits per l'alcalde de la ciutat, es constitueixin en ponència encarregada de formular, en el termini de quinze dies, a comptar del següent al del termini de la informació pública, el dictamen a presentar a l'aprovació del Ple Consistorial.

Barcelona, 5 de maig de 1931.—L'alcalde, Aiguader."

Felicitem de cor l'Ajuntament Republicà de Barcelona per aquest interessantíssim acord. D'ençà de l'adveniment de la República nosaltres hem vingut propugnant una severa revisió com la que ara inicia amb il·loabilíssim acord, l'Ajuntament.

Ara esperem que els altres organismes governamentals i administratius de Barcelona segueixin identic procediment. A tot arreu hi ha emboscats, supervivents i servidors del règim indigne que portà el poble a la desesperació i a la ruïna. Són un perill, una amenaça constant, que augmenten les possibilitats de certa carrees i la influència de certes situacions.

S'imposa, com ha començat a fer el nostre Ajuntament, una acurada revisió del personal que treballa i actua en les oficines públiques, siguin de l'Estat o de la Generalitat de Catalunya.

SASTRERIA
PANTALEONI G. MANS
Selectes confeccions de enyor i Nen
Tall modern
Gustos fantasia
eccio es pecial a mida
Gèneres del país i estranger
13, PORTA-FERRISSA, 13

informació del cinema

Cinema rus, encara

Sembla que després de tant i tant parlar del cinema rus el tema estigui sense atractiu ni interès. En realitat aquest és cada dia d'una novetat més accentuada i és el mateix públic qui li dona aquest relleu i valorització.

Es dona, ja ho hem dit moltes vegades, una valor excessiva a la transcendència de la idea russa. Si el públic en fa més cas és precisament per aquesta manera de realitzar una cosa que en realitat no és res més que una forma expressivista a base de la realitat.

"Alta traïció" és una producció alemanya d'ambient rus, "obrida per l'anterior règim; actualment s'està projectant amb molt d'èxit, però sense la intrusió d'aquests elements, cosa que fa que la pel·lícula doni tota l'emoió i gens d'escandol. Veureu en "Alta traïció" una imitació de la "tristament famosa" llei de fugues, amb una resolució plena de sentimentalisme a favor dels acusats i que donaria motiu a les que han tingut lloc amb el "Creuer Potemkin".

Com hem dit, aquestes produccions no tenen altre perill que la seva bellesa artística, perill que està també en la literatura russa, avui popularitzada entre el poble d'una manera notable i que per cert no ha alarmat mai cap règim.

Els russos en la seva producció donen una passada de sentimentalisme de la materialitat del drama que només ens mostra la part negativa de la vida als excessos de l'èxit i a les passions avassalladores.

L'art rus és a l'hora d'èxit i contínuament, i amb una força creadora insospitada, per molts, i que radica principalment en el seu temperament d'eslau flexible, i d'una acumulació de sons que ens recorden el temperament oriental.

Aquesta dotació de temperament artístic, aquesta flexibilitat i romanticisme orientals del temperament rus posats en mans d'un home energic-artista del qual estigui compensada pel voluntarisme temperament de la seva acció, donaran pel·lícules.

culs, de vitalitat corruptora i que amb qualsevol argument tiraran aquell ressò en tots els esperits sensibles, ressò que troba també Tolstoi en els seus lectors d'arreu del món i que han trobat Gorki, Andreiev, Dostoyevski, Chmeliev, Gogol i Kuprin.

L'únic que ens sorprèn de l'art rus i que potser és una de les causes principals del seu ascendent és el muntatge, és que mentre tots els països comencen a treballar en la inesgotable veta del sentimentalisme de les grans masses, ells, els russos, ja tenen la feina feta. Ens han atrapat d'avançada i no hem de tenir més remei que acostumar-nos a aquesta modalitat i a aquest temperament, que en mig d'una parsimonia i quietud que sorprenen, si es compara amb l'art cinematogràfic americà, el dinamisme del qual rau en el soroll i en la fragilitat argumental, en contrast amb la genialitat de l'art rus, basat en el càlcul, en el silenci i en la passivitat.

Perquè el més notable d'aquestes produccions és que tenen una serenitat d'expressió, una valor de silenci i quietud que contrasten amb els sonorismes de darrera hora. "L'activitat passiva" de la producció russa ha estat, doncs, darrerament emprada com a parany pels aprofitats, pels que saben que Rússia i els seus films són obra de l'Estat, oblidant que pel damunt de tota idea i convicció soviètica, pel damunt de tot ideal i de tota forma de govern, el rus té el seu sentit de l'art, d'aquest art eslau natural en tots els, fins i tot en els més humils, i que els posa en condicions d'èsser cada un per si un actor cinematogràfic.

Rússia amb un règim o altre hauria donat aquestes meravelles d'art. En l'actual ha trobat aquesta forma d'expressió, en l'antic l'hauria trobat en un altre sentit, i sempre hauria estat l'art rus el que ens hauria atrapat al marge de tota idea.

Amèrica, però, ja fa temps que intenta seguir els passos de Rússia artística, i va editar una pel·lícula d'ambient rus amb Emil Jannings.

EL PUBLIC HO DIU:

Es el màxim triomf de

Jeannette MacDonald
VEGEULA AL
COLISEUM

Mai podreu apreciar tant com ara el que valen uns moments agradables

Es un film Paramount.

MONTE CARLO no es projectarà en cap altre saló de Barcelona ni de Catalunya fins a l'hivern vinent

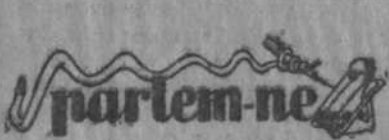
de protagonista, "La última orden". Aquesta producció, en la qual es veu una reacció popular contra el general rus, no porta pas el segell soviètic, i en canvi també va ésser prohibida pel govern anterior. No és que trobem que la censura actual hagi estat severa amb la supressió del "Creuer Potemkin"; moltes vegades no és la causa, sinó l'efecte que s'elimina, i això està bé; però sí que creiem que s'ha de tenir en compte que aquesta supressada influència del cinema en les masses és completament desfogada i que no té altra base sinó que en realitat considerem els russos com les persones més temperamentals del continent, quan en realitat són les més reflexives i passives.

P. VENTURA I VIRGILI

Inauguració del Cinema Urquinaona

Per excés d'original ens veiem privats de comentar com es mereix aquest nou cinema, inaugurat el disabte passat; prometem fer-ho en el vinent número.

Avançem, però, que és un dels cinemes més sumptuosos amb què compta la nostra ciutat.

... de què John Gilbert i Ina Claire, després de dir als periodistes que la separació d'un any era només de prova del seu amor i a causa dels compromisos artístics de tots dos, han determinat lleialment divorciar-se. Cal que els nostres lectors recordin de quina manera més vertiginosa va efectuar-se aquest matrimoni, i de l'originalitat que ha revestit durant la seva durada, perquè trobin d'un gust una miqueta dubtosa aquesta separació legal d'ara.

... que Joseph Schildkraut, el jove actor que en tantes produccions americanes ens encisa i que fou el company de Laura la Plante en "Show-Boat", ha tornat a Europa des que els "talkies" imperen, i ara sembla que està de passada a París.

... que Norma Talmadge, la dona d'un dels magnats de la cinematografia Mr. Sheno, ha dit als periodistes que tenia el propòsit de fer dues pel·lícules més i retirar-se de les activitats cinematogràfiques.

Referent als seus amors amb Glis Alonzo, no se'n sap res. Es veu que és una cosa sense novetat...

... de què Hans Schwarz i Max de Vaurbeil estan donant les darreres voltes de manivela a les últimes escenes de "Capità Craddock", amb el simpàtic Jean Mural i Paul Ollivier en els primers papers masculins, i Kate de Nagy d'estel.

... Mojuskine, el famós actor rus que tant a tan belles interpretacions donà al cinema mut, s'ha proposat tornar a la pantalla i recordar les seves primeres actuacions en el teatre rus.

Així, doncs, ja sabem que Mojuskine farà pel·lícules parlants, i també sabem que la primera tindrà per fons la Legió estrangera del Marroc. Es coneix que no és cap novetat, per cert.

... que Albert Ray serà el director elegit pels americans perquè el famós i monumental Primo Carnera faci el primer film sota les seves ordres.

A propòsit d'aquest home gran, recordem una dita d'un nen davant un rellotge descomunal: "Mira quina hora més grossa."

Es necessitarà una pantalla de triple dimensió per la personallitat de Carnera...

... que Maresella Albani, la gentil estel italiana, la dellosa bellesa de la qual tots els amants del cinema recordaran,

UNA VALUOSA OPINIO SOBRE "PRISIONEROS DE LA MONTAÑA"

Per les revistes estrangeres sabia com havia interessat arreu la pel·lícula "Prisioneros de la montaña", coneguda també per "El infierno blanco de Pita Palu", però després d'haver vist aquesta cinta he de declarar que tots els elogis que se l'han emès semblen pàlids.

"Prisioneros de la montaña" és la més exacta interpretació de l'alta muntanya Els Alps, i conté un poder evocador tan gran, que per poc que un hom es deixi encisar per les seves belles naturals, arriba a sentir-se protagonista i actor de l'argument.

A part de la creixent emoció que brinda l'argument, hi ha un gran nombre d'escenes i detalls tan magníficament vistos, que difícilment podrien ésser superats.

Una nova qualitat d'aquest film és "e no contenir falsedats, car tot és d'una realitat absoluta, i cal convenir en veure'l, que tant els directors com els interpretats, i sobretot els operadors, són alpinistes de primera categoria. Té també una escrupolosa unitat, puix que ha estat rodada en una mateixa regió. Com a centre d'operacions s'establí la cabana refugi de la Diavolezza, en la qual passen una sèrie d'escenes. Des d'allí (de la mateixa plana de davant el refugi) s'aprofiten els imponents escenaris naturals que ofereix tot el circó o massís del Bernina, al centre del qual s'entien amb tota majestat els tres cims de Mont Palu. A la part de gel d'aquest es on tenen lloc les situacions més dramàtiques del film. Per tant, en l'aspecte d'alpinisme geogràfic és un film que no pot ésser més sincer.

JOSEP MARIA GUILERA

AVIAT ALS MILLORS SALONS DE "CINAES"

La primera pel·lícula parlada i cantada de la bellíssima, captivadora i divertida **ANNY ONDRA**

El millor programa d'avui a Barcelona
AL SUMPTUOS CINEMA

URQUINAONA

el local més elegant d'Espanya
amb

Resurrección

la pel·lícula que es farà inoblidable pel seu extraordinari assumpte, per la seva bella realització i per la labor meravellosa de l'extraordinària artista

LUPE VELEZ

la labor de la qual és premiada amb xaradorosos aplaudiments cada dia, junt amb el conegut actor **LUIS ALONSO**.
Vegeu aquesta meravellosa pel·lícula **UNIVERSAL**,
totalment parlada en espanyol

FANTASIO

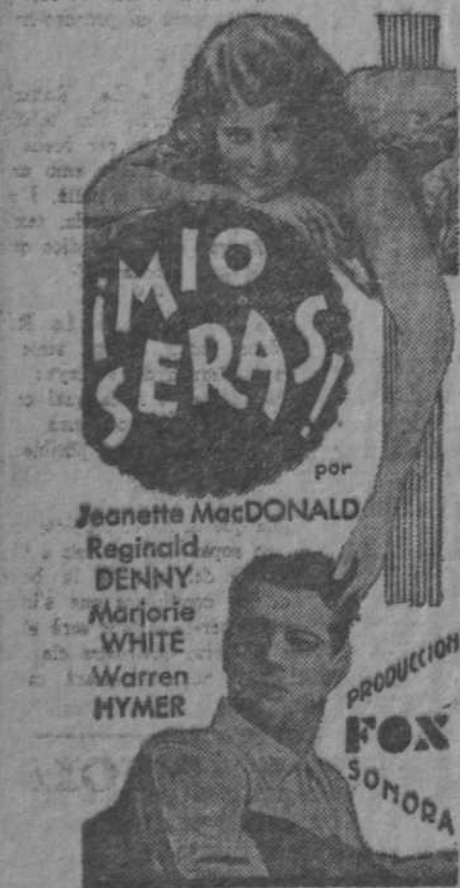
Una lluita de l'home
amb els elements i un
triomf de l'alpinisme

Producció
G. W. Pabst

Programa Gaumont

Aquesta pel·lícula va mereixer l'honor d'ésser presentada en sessió d'Art sota el patrocini del Centre Excursionista de Catalunya.

JEANNETTE MACDONALD

No es sols una cantant
de cançons lleugeres
i d'opereta

Vegen-la i sentin-la
en el sen paper de
gran diva de l'òpera

al

Kursaal i Capitol

TIVOLI

AVUI, insuperable èxit de

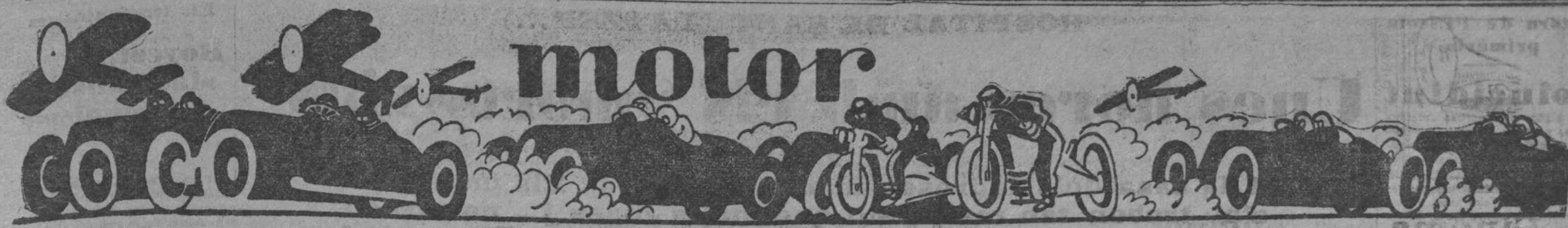

en la més gran de les seves creacions

Tempestad

amb **Camila Horn i Lluís Wolheim**

Producció d'"Els Artistes Associats"

LA IX CARRERA INTERNACIONAL DE LA RABASSADA, INCLOSA EN EL CAMPIONAT D'EUROPA DE MUNTANYA

Aranda, amb "Rudge", vencedor absolut de la carrera. — Caracciola, amb "Mercedes Benz", vencedor absolut de cotxes

Garcés, Orobítg, Oilter, "Ketty I", Stabel, Anglada i Tort, baten els rècords de llurs categories

On gran èxit de públic i d'organització

Cap any havia desvetllat tanta expectació com aquest, la famosa carrera en costa a la Rabassada. Vencudes les dificultats — que no han estat poques — per tal que aquesta prova fos inclosa en els respectius campionats d'Europa de Muntanya, Penya Rhin ens ha demostrat una vegada més — superant-se a si mateixa — la seva gran expectació organitzadora.

L'espectació era, però, justificada. Un lot de corredors nacionals, considerats com a "asos" dintre l'esport motorista, i alguns de les més destacades figures de l'estranger, van ésser motiu més que suficient perquè ahir es veiés la muntanya de la Rabassada materialment curulla de públic frotós de presenciar una de les batalles més interessants que en carreres en pujada s'havien disputat a la nostra ciutat.

Les tribunes, instal·lades en el viratge que hi ha pocs metres després de Sant Geroni, també es van veure animadíssimes, abundant l'element femení. També presència les carreres des d'aquell lloc el capità general, senyor López Ochoa.

A les 10:30 en punt es disparat el petard anunciador de la sortida del primer concursant. En Garcés, amb moto Simó, 125 c. c., el qual passa poc després per davant la tribuna, a tot gas. El públic l'aplaudeix per la manera impecable d'agafar el viratge.

Seguidament i aproximadament amb l'interval de temps donat a la sortida, passen Grau (D.), "Pedrucho" i Grau (S.), força bé tots tres. Macó passa un xic retardat; sembla que la màquina no obeeix prou bé. Boetsch dona la sensació que farà una bona carrera, puix que porta un tren molt ràpid, i Tirill sembla que perd terreny. En passar "Oilter", el públic aplaudeix perquè condueix admirablement i agafa el viratge molt tancat, ço que fa que espectacularment sigui molt emocionant.

Centelles fa una bona carrera, i en sortir de la corba, li patina la màquina, i per uns moments sembla que va a caure, però afortunadament es redreça a temps i segueix sense més contratemps. Alegre porta molt bé la seva muntura, passant el viratge força de pressa. "Ohered" no corre — sembla — el que els seus companys, i la poca velocitat fa que el seu pas sigui poc emocionant.

Davant de Sant Geroni, degut, segons ens diuen, a haver-se-li escapat la cadena, En "Teuroi" cau de la màquina amb tan poca fortuna, que queda ferit d'alguna gravetat. Sembla que s'ha fracturat el braç per dues bandes, a més d'una ferida al cap i una altra a un genoll. La Creu Roja actua ràpidament, i el ferit és curat de primera intenció.

En aquest moment ens diuen que Alegre s'ha despistat, i ha caigut sobre el públic. Va ferir dues o tres persones, lleument. El motorista sofria una forta commoció sense conseqüències greus. La carrera se suspèn per uns moments, puix que el president de Penya Rhin, senyor Molins, amb dos metges de la Creu Roja, va cap al lloc on Alegre ha caigut. Poc després es torna a emprendre la carrera, ja que com diem abans, cap dels ferits no està greu, i se'ls pot atendre en la mateixa carretera.

Passen Vidal i Raul, força bé. Aranda entusiasma per la seva carrera fantàstica. Passen Vinyals, Sant, Boetsch i "Oilter", sense res a remarcar. Orobítg produeix entusiasme, per la conducció i per haver pres el viratge meravellosament. Felipe perd terreny. El sidecar de Garriga, fa emocionar. El seu "paquet" — el nom del qual no sabem —, li va prestar una ajuda excel·lent, i hi va posar tota l'ànima. Cantenys també ens va agradar.

F. Aranda, el guanyador absolut i nou recordman de la Rabassada, en plena carrera. (Foto Claret.)

De la categoria de cotxes, passa primer Rodríguez i després "Eloves", que condueix molt bé. "Ketty I" causa molt bona impressió per la magnífica forma de pilotar el seu cotxe. Després d'aquest passa Caracciola, el decidit arranjat. En Sánchez va canviar algunes peces i la màquina quedà en excel·lents condicions. El rècord batut per Aranda porta 8 segons d'avantatge al de Faura de l'any 29. Pràcticament se-

ria, el decidit arranjat. En Sánchez va canviar algunes peces i la màquina quedà en excel·lents condicions. El rècord batut per Aranda porta 8 segons d'avantatge al de Faura de l'any 29. Pràcticament se-

BOHIGAS COBO S.A.

Avinguda 14 d'abril, 427

ciola, el famós pilot alemany, campió d'Europa de Muntanya, el qual porta un tren fantàstic i sembla per la manera de passar el viratge i de pujar la costa, que serà un dels afavorits amb els primers llocs de la classificació dels temps.

Stabel i Castelló se'n mostren com a grans pilots, conduint llurs vehicles com els més consumats professionals. Anglada i Oliveres també fan una bona carrera. Tort és el que causa més bona impressió, per la rapidesa amb què passa per davant la tribuna. Lersfield passa — sembla — un xic retardat. A Zanelli l'aplaudeix el públic per la seguretat amb què condueix i la gran velocitat amb què passa el viratge. Amb el pas d'aquest corredor s'acaba la carrera, per forat de "Delor", el qual figurava com a darrer en la inscripció.

Pels detalls que després hem pogut adquirir i pel resultat de la classificació que més avall publicuem, hom pot veure que l'heroi de la IX Carrera Internacional de la Rabassada, ha estat el valent motorista català, En F. Aranda, el qual ha batut el rècord de classe, el de la categoria de motos soles, l'absolut de motocicletes i l'absolut de la carrera.

Es senzillament admirable pa processa portada a terme pel flamant recordman, si hom té en compte que la màquina amb la qual ha assolit aquest èxit sense precedents, era considerada com a "trasto vell", i estava des de fa molt temps arrencada. La tenacitat del representant de la "Rudge", el conegut esportman J. Sánchez i la confiança que en aquesta màquina tenia Aran-

rien 12 ó 13 segons, puix que en quany s'ha donat la sortida amb moto aturada, i fins ara s'havia donat sortida llançada, i això, almenys pot representar 4 ó 5 segons de diferència.

Hem de remarcar també el magnífic resultat que ha obtingut Orobítg amb "Ariel", completament de sèrie, preparada també per Sánchez. La moto amb la qual Orobítg ha batut el rècord de la categoria 250 cc, porta fetes amb la d'ahir, vuit carreres i guanyats vuit primers premis. De no haver sorgit a darrera hora a aquesta màquina una dificultat en l'encesa, la qual va haver de solventar-se ràpidament, i per tant l'afinament no era tan perfecte com hauria calgut, de segur que encara hauria millorat el temps.

També és digne d'elogi Stabel, que va conduir meravellosament el seu petit "Austin", i baté el rècord de cotxes de carreres 750 c. c.

Tort també va proporcionar un altre rècord al "Nacional Pescara", en batre el de la seva categoria a 3 litres, i el de la categoria carreres. I finalment el campió d'Europa en carreres de muntanya, Caracciola, ens deleità amb el seu "Mercedes-Benz", 8 litres, en batre el rècord de la categoria esport i l'absolut de cotxes.

El públic no va sortir decebut de la prova, ans al contrari, fins els més profans comentaven elogiosament el gran espectacle que havien presenciat.

Els accidents que hem esmentat en començar, i que tots lamentem van ésser l'única taca que tingué la gran manifestació motorista d'ahir. Tenim notícies, però, que tots

els ferits segueixen millorant, cosa que ens plau en gran manera poder comunicar als nostres lectors.

No podem acabar aquestes notes sense donar la nostra més sincera i cordial felicitació als simpàtics dirigents de Penya Rhin, per l'èxit assolit ahir, que tan alt posa el seu nom i el de Barcelona als ulls dels qui segueixen tot el que a motorisme fa referència i molt especialment aquest any que el ressò s'estendrà arreu d'Europa, per tractar-se d'anar inclosa amb la carrera a la Rabassada el campionat europeu de muntanya.

A. FIGA

CLASSIFICACIO

Motos fins a 125 cc.

1. A. Garcés (Simó), 5 m. 13 s. 8-10, a un promedi de 56.200 rècord de classe (antic rècord: 5 m. 26 s. 90-1000).
2. S. Grau (Salvador), 5 m. 41 s. 2-10.
3. D. Grau (Salvador), 6 m. 20 s. 4-10.
4. "Pedrucho", (Alpha), 6 m. 4 s. 2-10.

Motos fins a 175 cc.

1. "Felipe" (A. K. D.), 4 m. 51 s. 2-10, a un promedi de 60.600.
2. O. Macó (Ravat), 5 m. 6 s. 4-10.

Motos fins a 250 cc.

1. A. Orobítg (Ariel), 4 m. 4 s. 6-10, a un promedi de 72.150, rècord de classe (antic rècord: 4 m. 7 s. 99-100).
2. Boetsch (Terrot), 4 m. 19 s. 4-10.
3. A. Aranda (Rudge), 5 m. 16 s. 2-10.

Motos fins a 350 cc.

1. "Oilter" (Motosacoche), 3 m. 57 s. 2-10, a un promedi de 74.575, rècord de classe; (antic rècord: 4 m. 1 s. 3-1000).
2. J. Centelles (Norton), 4 m. 42 s. 8-10.

Motos fins a 500 cc.

1. F. Aranda (Rudge), 3 m. 42 s. 8-10, a un promedi de 79.200 rècord de classe, rècord de la categoria motos soles, rècord absolut de motocicletes i rècord absolut de la carrera; (antic rècord de classe de la categoria motos soles, absolut de

4 m. 21 s. 67-1000, a un promedi de 67.413, rècord de classe; (antic rècord: 4 m. 53 s. 57-100).

Cotxes esport, de 5 a 8 litres

1. R. Carracciola, (Mercedes-Benz) 3 m. 45 s. 43-100, a un promedi de 78.250, rècord de classe, rècord de la categoria esport i rècord absolut de cotxes (antic rècord de classe: 4 m. 41 s. 8-100); antic rē-

3. Lersfield (Bugatti), 3 m. 55 s. 71-100.

Les classificacions per als Campionats d'Europa de Muntanya, de la F.I.C.M. i de la A.I.A.C.R., així com els de no experts en les classes de motocicletes, s'establiran després de l'oportuna consulta a l'Automòbil Club d'Espanya i a la F. M. E.

Aviat serà assenyalada la nova data, així com el programa definitiu, que es publicarà al "Diàleg" i als altres aspectes, i especialment per aquells als quals està dedicat.

El tercer Montany, Ferrer i Saseta no s'estan de res. Ultra haver posat una sucursal a la Granja, tenim notícies que cada un d'ells es vol comprar una "terra" a València. Després diran que el negoci d'automòbils no dona!

A En Boronat aviat li hauran de dir, també, que fa de llagardera. Menys mal que de casa el Chrysler a casa el Dodge és arribar i amb poques passes pot anar de l'un a l'altre...

El flamant president de la Cambra de l'Automòbil és a Madrid. No ens estranyaria veure arribar a almenys en vies d'arribament la qüestió dels aranzels, puix que el senyor Guanyavents és capaç de registrar-ho tot per tal de fer felicitat.

L'Amic i company L. M. ens fa l'honor de reproduir a "Las Noticias" una xafareria de la setmana passada. Agraïm al senyor L. M. el petit comentari bo i desitjant-li que tot allò no li doni més mala de cap, puix que no val la pena de prendre-ho al riament.

En Molins, ahir a la Rabassada estava un xic atorat. En telefonar perquè se suspengués per breus moments la carrera parlava amb un teyor que devia ésser castellà, i referint-se a un dels ferits de la, textualment: "Es que el médico dice que la cosa se le está hinchando".

Ahir, a les carreres de La Rabassada varem sentir que un amic preguntava a Ferrer de Viscaya: "Qué día será piloto?". A la qual contestà ràpidament l'ex-recordman motorista: "Dentro poco; posiblemente del mes de abril".

Sembla que hi ha el projecte de celebrar un sopar d'homenatge a un conegut home del ram de la benzina. Una de les condicions que s'imposaran per pagar-hi assistit serà el compromís en ferm que entre els assistents ningú no pronunciarà cap discurs.

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

IX COSTA RABASSADA Campionat Europa Muntanya

TRIOMF DE LES MOTOS

RUDGE i ARIEL

F. ARANDA amb moto 5 H.P. Rudge model de l'any 1927

1er ABSOLUT DE MOTOS I AUTOS, i nou recordman de la Costa, amb 3 minuts 42 segons; a la mitja de 79 km. 200 m.

A. OROBITG amb moto de 250 c.c.

1er ARIEL nou record a 72 Km.

Aquestes motos foren lubrificades amb "SPEED" GRASOLIN (Carrer de Rosselló, 246)

Motos "Rudge", i "Ariel" - Claris, 75

4 m. 21 s. 67-1000, a un promedi de 67.413, rècord de classe; (antic rècord: 4 m. 53 s. 57-100).

Cotxes esport, de 5 a 8 litres

1. R. Carracciola, (Mercedes-Benz) 3 m. 45 s. 43-100, a un promedi de 78.250, rècord de classe, rècord de la categoria esport i rècord absolut de cotxes (antic rècord de classe: 4 m. 41 s. 8-100); antic rē-

3. Lersfield (Bugatti), 3 m. 55 s. 71-100.

Les classificacions per als Campionats d'Europa de Muntanya, de la F.I.C.M. i de la A.I.A.C.R., així com els de no experts en les classes de motocicletes, s'establiran després de l'oportuna consulta a l'Automòbil Club d'Espanya i a la F. M. E.

Aviat serà assenyalada la nova data, així com el programa definitiu, que es publicarà al "Diàleg" i als altres aspectes, i especialment per aquells als quals està dedicat.

El tercer Montany, Ferrer i Saseta no s'estan de res. Ultra haver posat una sucursal a la Granja, tenim notícies que cada un d'ells es vol comprar una "terra" a València. Després diran que el negoci d'automòbils no dona!

A En Boronat aviat li hauran de dir, també, que fa de llagardera. Menys mal que de casa el Chrysler a casa el Dodge és arribar i amb poques passes pot anar de l'un a l'altre...

El flamant president de la Cambra de l'Automòbil és a Madrid. No ens estranyaria veure arribar a almenys en vies d'arribament la qüestió dels aranzels, puix que el senyor Guanyavents és capaç de registrar-ho tot per tal de fer felicitat.

L'Amic i company L. M. ens fa l'honor de reproduir a "Las Noticias" una xafareria de la setmana passada. Agraïm al senyor L. M. el petit comentari bo i desitjant-li que tot allò no li doni més mala de cap, puix que no val la pena de prendre-ho al riament.

En Molins, ahir a la Rabassada estava un xic atorat. En telefonar perquè se suspengués per breus moments la carrera parlava amb un teyor que devia ésser castellà, i referint-se a un dels ferits de la, textualment: "Es que el médico dice que la cosa se le está hinchando".

Ahir, a les carreres de La Rabassada varem sentir que un amic preguntava a Ferrer de Viscaya: "Qué día será piloto?". A la qual contestà ràpidament l'ex-recordman motorista: "Dentro poco; posiblemente del mes de abril".

Sembla que hi ha el projecte de celebrar un sopar d'homenatge a un conegut home del ram de la benzina. Una de les condicions que s'imposaran per pagar-hi assistit serà el compromís en ferm que entre els assistents ningú no pronunciarà cap discurs.

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

4 m. 21 s. 67-1000, a un promedi de 67.413, rècord de classe; (antic rècord: 4 m. 53 s. 57-100).

Cotxes esport, de 5 a 8 litres

1. R. Carracciola, (Mercedes-Benz) 3 m. 45 s. 43-100, a un promedi de 78.250, rècord de classe, rècord de la categoria esport i rècord absolut de cotxes (antic rècord de classe: 4 m. 41 s. 8-100); antic rē-

3. Lersfield (Bugatti), 3 m. 55 s. 71-100.

Les classificacions per als Campionats d'Europa de Muntanya, de la F.I.C.M. i de la A.I.A.C.R., així com els de no experts en les classes de motocicletes, s'establiran després de l'oportuna consulta a l'Automòbil Club d'Espanya i a la F. M. E.

Aviat serà assenyalada la nova data, així com el programa definitiu, que es publicarà al "Diàleg" i als altres aspectes, i especialment per aquells als quals està dedicat.

El tercer Montany, Ferrer i Saseta no s'estan de res. Ultra haver posat una sucursal a la Granja, tenim notícies que cada un d'ells es vol comprar una "terra" a València. Després diran que el negoci d'automòbils no dona!

A En Boronat aviat li hauran de dir, també, que fa de llagardera. Menys mal que de casa el Chrysler a casa el Dodge és arribar i amb poques passes pot anar de l'un a l'altre...

El flamant president de la Cambra de l'Automòbil és a Madrid. No ens estranyaria veure arribar a almenys en vies d'arribament la qüestió dels aranzels, puix que el senyor Guanyavents és capaç de registrar-ho tot per tal de fer felicitat.

L'Amic i company L. M. ens fa l'honor de reproduir a "Las Noticias" una xafareria de la setmana passada. Agraïm al senyor L. M. el petit comentari bo i desitjant-li que tot allò no li doni més mala de cap, puix que no val la pena de prendre-ho al riament.

En Molins, ahir a la Rabassada estava un xic atorat. En telefonar perquè se suspengués per breus moments la carrera parlava amb un teyor que devia ésser castellà, i referint-se a un dels ferits de la, textualment: "Es que el médico dice que la cosa se le está hinchando".

Ahir, a les carreres de La Rabassada varem sentir que un amic preguntava a Ferrer de Viscaya: "Qué día será piloto?". A la qual contestà ràpidament l'ex-recordman motorista: "Dentro poco; posiblemente del mes de abril".

Sembla que hi ha el projecte de celebrar un sopar d'homenatge a un conegut home del ram de la benzina. Una de les condicions que s'imposaran per pagar-hi assistit serà el compromís en ferm que entre els assistents ningú no pronunciarà cap discurs.

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

4 m. 21 s. 67-1000, a un promedi de 67.413, rècord de classe; (antic rècord: 4 m. 53 s. 57-100).

Cotxes esport, de 5 a 8 litres

1. R. Carracciola, (Mercedes-Benz) 3 m. 45 s. 43-100, a un promedi de 78.250, rècord de classe, rècord de la categoria esport i rècord absolut de cotxes (antic rècord de classe: 4 m. 41 s. 8-100); antic rē-

3. Lersfield (Bugatti), 3 m. 55 s. 71-100.

Les classificacions per als Campionats d'Europa de Muntanya, de la F.I.C.M. i de la A.I.A.C.R., així com els de no experts en les classes de motocicletes, s'establiran després de l'oportuna consulta a l'Automòbil Club d'Espanya i a la F. M. E.

Aviat serà assenyalada la nova data, així com el programa definitiu, que es publicarà al "Diàleg" i als altres aspectes, i especialment per aquells als quals està dedicat.

El tercer Montany, Ferrer i Saseta no s'estan de res. Ultra haver posat una sucursal a la Granja, tenim notícies que cada un d'ells es vol comprar una "terra" a València. Després diran que el negoci d'automòbils no dona!

A En Boronat aviat li hauran de dir, també, que fa de llagardera. Menys mal que de casa el Chrysler a casa el Dodge és arribar i amb poques passes pot anar de l'un a l'altre...

El flamant president de la Cambra de l'Automòbil és a Madrid. No ens estranyaria veure arribar a almenys en vies d'arribament la qüestió dels aranzels, puix que el senyor Guanyavents és capaç de registrar-ho tot per tal de fer felicitat.

L'Amic i company L. M. ens fa l'honor de reproduir a "Las Noticias" una xafareria de la setmana passada. Agraïm al senyor L. M. el petit comentari bo i desitjant-li que tot allò no li doni més mala de cap, puix que no val la pena de prendre-ho al riament.

En Molins, ahir a la Rabassada estava un xic atorat. En telefonar perquè se suspengués per breus moments la carrera parlava amb un teyor que devia ésser castellà, i referint-se a un dels ferits de la, textualment: "Es que el médico dice que la cosa se le está hinchando".

Ahir, a les carreres de La Rabassada varem sentir que un amic preguntava a Ferrer de Viscaya: "Qué día será piloto?". A la qual contestà ràpidament l'ex-recordman motorista: "Dentro poco; posiblemente del mes de abril".

Sembla que hi ha el projecte de celebrar un sopar d'homenatge a un conegut home del ram de la benzina. Una de les condicions que s'imposaran per pagar-hi assistit serà el compromís en ferm que entre els assistents ningú no pronunciarà cap discurs.

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

Per la vostra seguretat personal, us interessa conèixer l'estat dels frens del vostre cotxe a través del "Freinometro" de Peninsular-Auto

